Cristi V. Andrei

NATURĂ VIE,
NATURA MOARTA

cristi v. andrei

natură vie, natură moartă

©2021 toate drepturile rezervate

1

două jumătăți de măr

pe masa din colțul camerei

uscate, zbârcite

parfumul lor peste tot

o mână ridică pe una din ele

apoi o așează la loc

cu grija pentru ceva de mare preț

e un aer de vară

și în același timp

de iarnă

2

pe coala de hârtie

o pată de ulei din conserva de pește

artistul gândește cum ar putea

s-o integreze în desen

îl va numi "visul din conservă"

nimic nu e perfect va spune un critic de artă

tot ce e real e adevărat va repeta un filosof

viitoare licitații vor confirma ca nepătată

reputația de geniu a artistului

3

crengi îngreunate de fructe

nori joși umbresc drumul

pe marginea lui iarba ascunde

pașii trecătorului

fiecare trecere e o povară

de și pentru altădată

mirosuri animalice și industriale

promit fericirile

la orizont

la fiecare răsărit și amurg

străluciri de coasă

4

pene brutal răvășite

țâșnind, uliul se depărtează cu prada

vânătorul ochește neputincios

mai încolo, un braconier

cineva îl filmează pe ascuns

în mijlocul triunghiului marcat de cei trei

un mușuroi de furnici

își continuă neperturbat rutina

de dincolo de pădure se aude

șuierul rapidului de viena

5

nervurile frunzei și degetele pianistului

sunt din aceeași familie -

a tăcerii 'nluminate

la fel fibra copacului și cea a adolescentului

vibrând hotarele destinului

la fel tastele vechilor mașini de scris

și bătăile inimii - umilă mecanică a creației

numai tu, singurătate, rătăcești, neasemuită

prin sălile de așteptare

printre și în lucruri

aducând mai mult de spate semnul de-ntrebare

6

roșul se stârnește în cireșe și pepeni

și în drapelul unor partide

suficient să stârnească focul creației

în inima poetului

răspunzând "prezent" comenzii politice

cu o mână pe condei și alta pe armă

sub aripa însângerată a poeziei

o nouă hemoragie socială

mimează potopul lui noe

zeii răsuflă obosiți când pe ecran apare cuvântul "sfârșit"

7

pe câmpul de margarete cireada de vaci

o ploaie scurtă împrospătează mirosurile

un grup de turiști traversează peisajul

față umană a unui asteroid

pozele lor vor sta mărturie

pentru întâlnirea indiferentă dintre idilic și bolovănos

spunem "între timp", dar nu "între spațiu"

deși decât trecerea mai tare doare absența

spunem "fie vorba 'ntre noi", dar nu "fie vorba 'ntre mine"

deși fiecare vorbește cu sine

adunarea vorbirilor e cu rest

pentru că o asemenea adunare e, de fapt, împărțire

și spunem "rest" spunând "altfel"

pentru că nici un sentiment nu e matematic exact

și orice gând e chior, și orice vorbă e șchioapă

dar împreună sunt un cuplu perfect

infracțional, pitoresc

9

pentru jefuitorii de morminte

lucrurile de acolo sunt readuse la viață

cei fără adăpost din cimitire

se văd conlocuind, într-o singură mare casă,

cu nimic altceva decât cu obiecte

nedeosebite de cele aduse cu ei

stafiile sunt doar pentru filme fantastice

privite cu punga de popcorn în brațe

scheletele clămpănind nu sperie pe nimeni

într-o comedie neagră

poate numai geamătul cuiva îngropat

înainte de a-și da pe deplin sfârșitul

aproape feeric locul într-o noapte cu lună plină

reflectată în geamul câte unui cavou

și printre pietrele de mormânt unduindu-se umbrele

celor ce caută un sens vieții ce le-a rămas

10

năvodul plin de peşti

zvâcniri argintii

pe pielea tăbăcită de soare a pescarilor

sarea mării

spre seară prada va ajunge în sat

oamenii de aici nu mor de foame

vizitatori ocazionali laudă

viaţa "simplă, sănătoasă şi ieftină"

zâmbetul şi râsul localnicilor sunt sincere

la fel sunt banii care plătesc ospitalitatea

sunt tot mai puţini copii în sat

tinerii vor viaţa complicată şi scumpă de la oraş

unde banii nu miros a pescărie

şi peştii îi iei din piaţă

unde vacanţele sunt pe plaje cu surfing

şi cu turişti care laudă viaţa "simplă, sănătoasă şi ieftină"

11

iedera îmbracă pereții vilelor dintr-un cartier din secolul trecut

e un fel de blazon de familie

porțile nu sunt numerotate, ci înliterate:

odată terminat alfabetul, literele sunt asociate câte două

numerotați sunt oamenii

statisticile și cronicile au alura unei istorii secrete:

a4 întâlnește pe h38, ld129 e coleg de școală cu e22

mașinile de ultim model din garaje

sunt duplicatul animalelor de companie

valoarea lor e înregistrată în inimi

accelerate de cursul acțiunilor la bursă

pe aleile și în aerul din parcurile private

mulțimea de insecte nu știe de dreptul la proprietate

maimuțărind pe cei ce îl proclamă

vechiul cartier e un tablou viu

fiecare răsărit e o nouă semnătură

amurgul repetă același vis

12

sub arcadele podului antic

cresc buruieni scaieți și mușețel

podul nu mai e folosit

dar florile de mușețel sunt culese

la fel ca atunci când a fost construit

infuzia calmează

odată cu contemplarea unei ruine din vechime

sigur, dacă ignori vagabondajul beția prostituția

din preajmă. podul evocă o scenă

eroică sau una romantică sau

o tragedie personală

privirea face un pod în aburii cănii

între trecut și viitor prezentul e punte

dar aburul -

al ceaiului? al poeziei? tu?

13

cum definești zâmbetul unei zeițe?

dar cine a văzut o zeiță în afara ghilimelelor?

să definești prin comparație?

așa cum compari universuri paralele cu culoarele din supermarket?

poate nu trebuie văzut - doar simțit

și cum l-ai deosebi, simțindu-l,

de zâmbetul destinului? sau de al morții?

dar ajunge să-l dorești. și asta

te face să zâmbești

14

pe gardul de sârmă ghimpată

un afiș invitație la circ

un papagal scăpat dintr-o colivie

face pereche celui din afiș

un copil mușcând dintr-un corn

se apropie, face câteva firimituri

pasărea le mănâncă din palmă

i se așează pe umăr. copilul pleacă spre casă

o rafală de vânt smulge afișul

15

în tomberon un braț de discuri de vinil

studiu de caz pentru "groapa de gunoi a istoriei"

muzica s-a păstrat pe alt suport

iubirea pentru ea pe alte inimi

un nostalgic ar recupera colecția

de dragul melodramei voi spune un om al străzii

le pune într-o cutie de la magazinele din zonă

gesturile sunt ale celui obișnuit să împacheteze obiecte fragile

nu are la ce să le asculte

se simte însă mai important

filmul vieții lui are acum un fundal muzical

un film de cinematecă

cu sala goală

16

pe malul mării

plimbăreții culeg cochilii

le pun la ureche, le ascultă

acompaniate de zgomotul valurilor

nisipul nu e auriu, dar nu asta contează

încălzește pașii, îi grăbește pe cei ai atletului

antrenat să alerge desculț

cadrul e aproape ideal, un fel de reclamă turistică

însă realitatea are și ceva mizer și brutal

ce mai contează? orice psiholog și orice guvern

îți vor vorbi de jumătatea plină a paharului

oricât de tulbure

cu vise, miracole și șiruri de cochilii de scoici

multicolore

pe limba de pământ arătând spre largul mării
gustul aleii de asfalt e gustul confortului
lumii moderne. liniile țărmului
înrudite cu degetele mâinii omenești
sunt amăgite de valuri în a le prinde
fiecare răsărit are avântul unui desant
fiecare amurg tăinuie cele neîmplinite
tradiții mascate în haine orășenești
se petrec, teatrale aduceri aminte
ajuns în vârful limbii de pământ
arătând spre largul mării, ai vrea cuiva
să îi spui "tu". te uiți departe, apoi spre cer
știind că ieri nu se întoarce și azi deja
se simte ieri, trepte 'n infinitul scării

cea mai apropiată "gaură neagră"

este groapă de deșeuri -

de simțiri și gânduri de orice fel

imposibilă reciclarea, reîntoarcerea -

din fericire sau nu

așa cum e în ceruri, așa și pe pământ

sunt suflete sunt minți întunecate

cu sentimente gânduri expirate mutilate refuzate

în care lumina nu e stinsă, stă proptită

în porțile închise

19

cuvinte sunt spânzurate în piața publică

și pe margini de drum

cuvinte fără sens umblă liber

vandalizând bunul simț

flori de câmp sunt strivite de buldozere

pentru construcția unei stații de reciclare

biblioteci sunt modificate genetic

reciclând adevăruri

verbul "a fi" e decapitat

pentru a nu mai pune nimeni punctul pe i

în marile muzee, din celebre tablouri cu peisaje

răzbat miros de bălegar, pale de vânt, foșnet de frunze

înainte de a fi acoperite de cearșafuri cenușii

pentru odihna memoriei -

noapte bună. noapte bună

20

să te întorci unde ai fost

și neschimbat să afli totul

însă cuvintele nu mai au rost

când nu e nimeni în tot locul

e doar decorul unei piese

cu personaje ne-nțelese

cu replici dintr-o limbă moartă

și-un epitaf dictat de soartă

nu e tristețe resemnare

e un peisaj domol ceea ce vezi

nimic nu-i nou sau vechi sub soare

oricât de treaz, ori de visezi

21

gardul din cărămidă smălțuită

amintește de poarta unei zeițe antice

asemenea memorie lipsește celui

hotărât să treacă dincolo, în casa-n care se așteaptă

să afle lucruri scumpe, care-l vor face bogat

între el și un jefuitor de piramide nu e deosebire

"zei" și "putere" sunt cuvinte care li se potrivesc și lor

prinț și cerșetor pot face schimb de haine

voluntar sau nu. arta și viața se măsoară în bani

poarta poate fi zid și zidul poartă

dacă vrei, poți, ți se spune mereu,

cu un zâmbet de smalț, în timp ce cărămizile

unei case sunt folosite la ridicarea alteia

cu curte și grădină, prin care plimbi sufletul

cu pielea de găină

22

cum să faci mai repede să treacă timpul?

în loc să-l ții cum poți să faci?

sunt întrebări pe care fiecare și le pune

și orice ar răspunde e numai amânare

așa cum câte un pinguin

în loc de ocean, se-ndreaptă zeci de km înspre munți

într-o scăpare fără de scăpare

sau cuplul de căluți de mare, mereu nedespărțiți -

fac nod, fac pod în semn de neschimbare

și câtă frunză, câtă iarbă nu au visat în veștejire

visul recrutului rănit

visul întoarcerii acasă?

23

picnicul de pe pajiștea pe care în timpul săptămânii

pasc ultima vacă și rudolf ultimul cal din sat

are un aer de crăciun

fluturașii electorali multicolori fac deliciul copiilor

îmbrăcați în costum popular

ceva mai încolo, vechiul monument

(evident, al eroilor, dar puțini știu cine și de când)

e înviorat cu o ghirlandă de flori

gângănii nu prea sunt, primăria a împrăștiat din belșug insecticid

miroase a ceapă usturoi grătare sudoare

e ajunul unei reînnoiri, aceeași - *ai noștri, ca brazii*

o sărbătoare de arome culori sunet

de preafrumos, de *prea ca la țară*

la miezul nopții foc de artificii

ploaie de stele peste veșnicia născută la sat

ușa dulapului s-a blocat

scheletul din el s-a pulverizat

o nouă pagină în viață

cea dinainte 'i ruptă arsă scrum

adevărul e numai prezentul

trecutul nu e doar îngropat

e exclus din conjugarea lui *a fi*

asta înseamnă "cu mâinile curate"

cu ele pân' la cot în viitor

năvod perdea de fum și ladă cu comori

natură moartă ilustrând o comic book

zăcând uitată 'ntr-un dulap

în care-n loc de molii 's șoapte

25

roțile trenului și roțile ceasului

măsoară împreună distanțe

fosilizate pe hartă și-n acte

stafia comediilor mute

ne privește de dincolo de hohote stinse

perdele de ceață

învăluitoare de spațiu și timp

grănicerul e însoțit, fără să știe, pentru că nu crede

de stafia grănicerului dintr-un alt veac

se aude departe expresul internațional

reîntrupare a căruțelor cu coviltir din același vechi veac

natură statică

tablou vivant

în ale cărui falduri, prăfuit

îmbătrânește somnul

26

dintre sute de catarge

se desprinde o pânză albă

portu-n zbor îl înconjoară

și se lasă apoi pe ape

nimeni nu a luat-o 'n seamă

fluturând a prevestire

nimeni n-aude cum cheamă

din adânc de val o amintire

numai vântu-nsoțitor

știe alb pe alb să vadă:

invizibilul decor

infinitului fațadă

dintre sute de catarge

câte pânza-și recunosc

ca și zbatere de aripi

ca și dor de echinox?

26

somnoroase păsărele

se întorc la cuib sub lună

insomniac poetu' ascultă

bufnița și cucuveaua

luna îi unește ochii

cu ai păsării de noapte

aerul miroase a teamă

litere se șterg în carte

câte-un țipăt scurt tăcerea

o înjunghie pe la spate

și atunci un vers țâșnește

dintr-o rană făr' de moarte

când târziul mai adoarme

dintre cei uitați de veghe

ai putea să crezi că raiul

este un cuvânt de lege

care spune: "noapte bună!"

iară visele 'n refren adună

către zori aceeași vorbă:

"noapte bună! noapte bună!"

27

piramidele de lângă nil

sunt piese dintr-un joc al zeilor

lăsate acolo când s-au plictisit

oamenii, neștiind regulile jocului

le-au folosit pentru a se da mari -

dar nu le-a reușit

picturile și textele

încearcă să refacă jocul -

nu e decât o viață de muzeu

iar sfinxul

o poezie în piatră

pentru copii

deșertul

șterge pașii memoriei

oazele

desenează ochii lui ra

28

din cascadă în cascadă

cuvintele ajung în marea uitării

învățând tăcerea peștilor

și întunericul adâncurilor

gânduri pietruite

în inscripții visând veșnicia

aștern drumuri

neaflate pe hartă

dar, îți spui, și mâine mai e o zi

până să crezi

că toate acestea

cu adevărat se întâmplă

29

nebunu nilă crește găini

numai albe - "îngerașii mei"

cocoșul, nu, nu e mai sus în ierarhie

e un fel de majordom, "dvă ching"

că și nilă e în rând cu oamenii deștepți

care știe engleză

nu taie păsările, iar ouăle le vopsește cu bronz -

lumea-i zice "nebunu nilă și ouăle de aur"

are 13 găini și vrea să ajungă la 72

c-a auzit el că atâția îngeri sunt

într-o vreme a vrut să le învețe să zboare

acum spune că nu e nevoie, știu ele, dar

nu vor să știe alții, lasă-i să râdă de nilă "nebunu"

vor afla însă la judecata de apoi

cine sunt nebunii și găinarii

până atunci rabdă îngerește

aude mereu o voce cuibărită în el

parcă ar fi vorbire între suflet și trup

*

* *

e încă lumină

nilă însă s-a culcat, odată cu găinile

și se visează

pe-un picior de plai, pe o gură de rai

și nu s-a mai trezit, și odată cu el tot satul

nu s-a aflat dacă a fost un accident sau un atac terorist

nu s-au găsit decât casele goale

și, ici-colo, pene albe

tresărind la orice mișcare

floare albastră, mai albastră

când albastrul dă pe-afară

de prea plin de-nseninare

o, rămâi și peste vară

într-o poză, într-o carte

dacă nu pe la ferești

o, rămâi așa cum ești

vesel prinsă-n butonieră

mască inimii albastre

cu albastrul tău porcesc

31

pelerinii au ajuns la catedrală

mijește de ziuă. aerul e rece

lângă marea poartă s-au adunat cerșetorii

așteptarea dintre cele două mulțimi

e aceea a vechilor cavaleri după îmbrăcarea armurii

tot acolo porumbeii și iminența zborului

primele raze de soare

luminează turlele cu strălucirea unei porunci

aerul vibrează de rugăciunea mărșăluită spre cer

amintind de șarjele cavaleriei

sufletul urmează mișcarea mâinii întinse

32

pe strada mare merg oameni mici

oamenii mari nu merg pe stradă

ei sunt mereu peste rând

pentru ei toți ceilalți sunt oameni ai străzii

alți oameni mari *ies* din rând

pe un drum numai al lor

pentru ei "mare" este întotdeauna substantiv

pentru ei fiecare e muritor pe limba lui

limba pendulului oscilând între a fi și a nu fi

un om mic poate deveni mare, în orice sens

cei mai mulți nu

dar nu puțini cei care, mici fiind, sunt mari fără a ști

de aceea, din când în când, o rugăciune poate fi de folos

o rugăciune se face cel mai bine lângă o lumânare

ca să vezi tăinute semne de circulație de pe strada mare

33

atletul se apropie de linia de sosire

mai sunt câteva sute de metri din lungimea maratonului

simte magnetismul din murmurul stadionului

în curând va fi acolo

nu e atât de obosit pe cât se aștepta

elicopterul unei televiziuni aruncă peste el o umbră binevenită

în spate rulează o ambulanță, în față se vede doar intrarea la stadion

"cei din urmă vor fi cei dintâi" - s-a încurajat cu aceste vorbe încă din copilărie

nu că ar ajunge la ceruri, astea sunt lucruri care i se par de neînțeles

a fost și este un anonim între anonimi

o literă a cărei lipsă nu împiedică înțelegerea unui cuvânt

"cei din urmă vor fi cei dintâi" își spune și acum

intrând pe stadion, ultimul alergător al maratonului

lumea privind la alte probe

cineva îi pune o pătură pe spate, îl întreabă dacă e bine

dă din cap și pleacă spre vestiare

încă o dată hotărât să dea la iveală litera care lipsește

34

livada geme de rod

o țară geme de bogată sau săracă

se geme de durere sau de plăcere

dar vinovată plăcerea de faci rău sau chiar bine

prințul moștenitor al angliei

vorbește despre toate astea cu plantele și cu clădiri medievale

la fel alții, deși nu au sânge regesc

urechea lor e înrudită cu scoicile absorbind

zgomotele din apă și aer și din toate direcțiile timpului

universul întreg e un geamăt prelung și ramificat

de la big-bang la vulcani cutremure uragane

de la facerea oricărei lumi până la sfârșitul ei

de la mobila veche la visele nechemate

până una alta, livada geme de rod

trezind pofta din animalitatea niciodată adormită

35

copilul și-a făcut un zmeu din frunze de lotus

se joacă cu el doar în vis

zboară într-o lume cu totul alta decât cea omenească

întrebat ce vrea să fie când va fi mare

răspunde fără să zâmbească: "secret"

dar face ochii mai mari

plutesc în ei, numai de el știut, frunze de lotus

când trandafirii iubirii inima-ți zgârie cu mișcări de pisică
și sângele umple paharele speranței în sărbătoare
decât dorința de-mbrățișare nimic nu este mai mare
nimic decât golu' așteptării nu e mai plin de ecouri de frică

soarele luna și nouă planete îți pun norocul la grea încercare -
sfidând zațul cafelei și asul de pică
sângele umple paharele speranței în sărbătoare
când trandafirii iubirii inima-ți zgârie cu mișcări de pisică

în marginea zilei nu lăsa îndoiala să se strecoare
visele 'n noapte ar fi fără margini cu soare
în care viața să-ți vezi defoliată dintr-o cronică antícă
și somnul mai viu, răsfoind amintiri legendare
când trandafirii iubirii inima-ți zgârie cu mișcări de pisică

copilul a primit în dar

o cutie cu 12 sentimente colorate

desenează pe foaia fiecărei zile

un jurnal de trăiri, posibil portofoliu pentru un psihiatru

gânduri alb-negru însoțesc în cuvinte planșele color cotidiene

cadre, împreună, ale unui film mut

rulând repetat în albumul memoriei

copilul s-a mirat când a auzit că lumea ar fi o vale a plângerii

pentru el plânsul e ploaia dinaintea înseninării

și nedumerit a fost când și-a dat seama că 12 sentimente sunt prea puține

așa a ajuns să le combine, deși nu o dată a desenat doar cu unul singur

s-a desenat pe el însuși clepsidră

viața apărându-i un joc de lumini, de culori

și iar s-a mirat când i s-a spus că nu e decât una, albă

dar va "înțelege asta mult mai târziu"

deocamdată se cuibărește în albul așternuturilor

crescând într-o noapte de somn cât alții într-una fără de vise

38

oamenii sunt un alt popor de insecte

cu instinct de lăcustă

asupra pădurilor

rafturilor din magazine

asupra lor înșile

se bagă în seamă

își plâng de milă

se urăsc de moarte

sunt măsura tuturor lucrurilor:

a sublimului

a ridicolului

a catastrofei

39

de azi, umbrele unor oameni înmuguresc
desfăcându-se apoi în trupuri de lumină -
la soare te poți uita, dar la ele ba
umblă vorba că ar fi îngeri
dar oamenii de știință dau aviz negativ

din unii arbori mai rămâne doar umbra
furișată în trupuri de om. de azi
acestea înfrunzesc, spunând adevărul verde în față
umblă vorba că ar fi profeți
dar politicienii arestează încă o teorie a conspirației

milioane de cărți și manuscrise
din bibliotecile încă nearse și neinterzise
luminează de azi la propriu. cuvintele lor
se fac fum, răspândit cu viteza luminii
în umbre hoinare

azi
e sfârșitul lumii

40

de ziua mea să fie aș vrea

un cer tăcut și înnorat

de gândul care a uitat

tot ce nu s-a întâmplat

și noaptea stele de-aș visa

ar fi un vis și doar atât

n-ar fi frumos, n-ar fi urât

niciuna însă steaua mea

fie noapte, fie zi -

la ce mi-ar folosi de-aș ști

când totul e străin și gri

și nenăscut e verbu' "a fi"

aceste cuvinte sunt pentru cei care au sfârșit de (foarte) tineri
și pentru cei care, asemenea unei păsări care nu își poate folosi aripile,
nu și-au putut lua sau continua zborul în viață

41

două emoții se petrec

se salută ceremonios:

"respectele mele, doamnă"

"bună ziua, domnule"

- sunt cuvinte de-mprumut

- emoțiile nu au gen

timpul lor - scurt cât să-l măsoare un accelerator de particule

sau cât îngălbenirea unei pagini de carte

casa lor - orice cetate primitoare de cal troian

dintre pandemii, a emoțiilor

este cea mai veche și neîntreruptă

imagine în oglindă a derivei continentelor

a vulcanilor

a cutremurelor și...

să nu te tai, ai grijă,

oglinda de țăndări s-ar face

să- i astâmpere foamea

i-au dat copilului

în loc de mâncare

cuvinte - "hrană spirituală"

copilul a murit

l-au îngropat și peste au sădit un pom

convinși că au salvat un suflet

cineva a cumpărat pământul acolo

a tăiat pomul

a arat

a pus grâu

a făcut pâine

barca se depărtează de țărm
de aglomerația și zgomotul străzii
alunecă în singurătatea lichidă
înspre orizontul odihnitor
gândul respiră mai adânc
în aerul sărat. privirea strălucește
la întâlnirea luminii cu valul
acolo unde spinările delfinilor
te călăuzesc
după semnele cerului

44

în debaraua cu vechituri

e miros de sărbători de altădată

miros de flori

zăpezi

aluaturi coapte

becul dă aceeași lumină

prezentul e continuu

dar împărțit în departe și aproape

poveștile sunt împărțite și ele

în cele începând cu *a fost odată*

și cele sfârșind înainte de a începe

în debaraua cu vechituri

e liniștea de înainte de facerea lumii

lucrurile de acolo măsoară

între coborârea și ridicarea cortinei

întârzierea zeilor

împrejur, pe și 'n case-n ruină
barbar zburdalnică vegetație
nu întreba cine-i de vină
- acolo se moare cu grație

seceta grindina înghețul
decimă vegetala invazie
nu întreba de ce așa prețul
- îndurată e moartea cu grație

nu te zidi 'n melancolie
clădește-ți clipa o casă vie
nu întreba ce va să fie
- vorbești în pustiu
nimeni nu știe

cabinetul primului ministru

e decorat cu plante și o pictură a ultimei revoluții

e zi de audiență. un grup de tineri

va vorbi despre reforma școlară

și ei și premierul sunt atenți la carieră și la imaginea publică

datoria publică e imensă

la fel datoria față de *cel de sus,* spun credincioșii -

nu întâmplător dă semne de reactivare vulcanul din sud

o nouă telenovelă cu tema "și bogații plâng"

a atins un rating record

fiecare cetățean e un tabloid în care

cele mai autentice titluri sunt nașterea și moartea

oamenii se salută cu "viață lungă" și "sănătate"

la fel pun punct întâlnirii premierul și tinerii

punct. fără a gândi: "și de la capăt"

47

o mie una de priviri

în o mie una de nopți

către o mie una de stele

către o mie una de zile

de pe o planetă

la o mie și unu ani lumină

unde inima pândind felină

se răsfață cu altă viață

aburindu-ți la trezire

fiecare dimineață

48

omul fără amintiri

e aproape de infinit

nu are început, sfârșit. nu are timp

nu știe de hotare. nimic

nu-l amuză nu-l doare

nu-ți aminti castanele coapte

în miez de iarnă, pe strada ninsă

și mâna întinsă spre mâna ta și, mai ales,

spre inima ta

fără amintiri, plimbându-ți constant privirea

pe tabla de șah pustie, de la un careu la altul

odată cu alternarea zilei cu noaptea

ninge peste omul fără amintiri

ninge azi și mâine, iar și iar

copiii bucurându-i de prima întâlnire cu omul de zăpadă

codrul și jungla 's înfricoșătoare

la fel deșertul, regiunile polare

apele adânci, satele uitate de vreme

periferiile orașelor

natură și om se întrec în înfricoșare

deasupra lor zeii - poezia care

de la homer încoace, ține totul la un loc

până când măștile tragice și comice

sunt scoase și ele la licitație

odată cu orice colț de natură

cu orice colț de suflet

confirmând că autorul *iliadei* și *odiseei*

era orb

50

vântul deschide fereastra

se deschid cerurile

plouă. e potop

planeta e un singur ocean

când apele se vor retrage

ne vom număra, oameni și obiecte

reluând, gospodărește, istoria

nu totul se pierde, nu totul se schimbă

cuvintele de după potop

se vor aduna într-o altfel de limbă, dar la fel de

cu sau fără rost

plouă. fulgeră. tună

poezia se crede profetică

rătăcind despletită și udă

lovindu-se de oameni care

ferindu-se, o privesc cum ai privi o nebună

51

a dat soarele

a dat norocul peste noi

sunt stâlpi de lumină de-a lungul

oricărui drum al memoriei

oricărui drum al speranței

ne ținem de mâini mergând hotărâți

spre centrul atenției

refuzând să credem că planeta pământ e o platitudine

un loc comun binecuvântat

de un bun simț în exil

scandăm lozinci, cântăm, huiduim

amânând întoarcerea acasă

unde ne așteaptă, ghemuită într-un colț,

ziua de mâine